

ГРИЦЬКО: Ваш чоловік? А де ж, ви, вуйно, очі мали... Га...
трудно... То кажете, це ваш чоловік?

ГАНДЗЯ: Та ж чоловік...

ГРИЦЬКО: А ви його жінка?

ГАНДЗЯ: Таж-ж певно!

ГРИЦЬКО: То біжіть скоренько до аптики..!

ГАНДЗЯ (зострахом): До аптики..! Чого..?

ГРИЦЬКО: По йодину й бандажі...

ГАНДЗЯ: Та нащо..? Що ви..?

ГРИЦЬКО: Бо вашому... як його на ім'я?

ЯНДРУХ: Яндрух, прошу пана, Яндрух...

ГРИЦЬКО: Ду-у-уже добре! Бо вашому Яндрухові зараз
трапиться прикрий випадок... Біда знаєте, ходить по
людях...

ГАНДЗЯ й ЯНДРУХ: Випадок?

ГРИЦЬКО (до Гандзі): Як це ваш чоловік, то йому зараз
заагнеться битися зо мною... А я, коби здоров, як то
кажуть, хлопець "крепкий" і буду мусів вашого Яндру-
ха трохи вибити. Так менше більше, щоб його рідна
мамуня дуже тяжко пізнавала... Взагалі... розумієте...

ГАНДЗЯ: То я біжу... (хоче бігти).

ГРИЦЬКО: Чекайте! А по дорозі принесіть з хати також
і подушочку яку, бо як вони (показує на Яндруха) бу-
дуть падати на землю, то можуть ще чого доброго по-
товктися. А так і тьго буде... Шкода, знаєте чоловіка.

ЯНДРУХ (до Гандзі): Куди ти? Чекай! Чекай! Не лети!

ГРИЦЬКО: Як хочете! Ну то починаємо! (Насуває шапку
на очі, підносить плечі вгору й поволі підходить до
Яндруха. Посвистує).

ЯНДРУХ (далі байдуже гойдається навшпиньках). Та й
ви подождіть пане вояк.

ГРИЦЬКО: Якто..!?

ЯНДРУХ: А так, Та ж я й не гадаю битися з вами. Навіть
мені не сниться..!

ГРИЦЬКО: Ну, то чого ви тут ще дожидаєте? Махайте!
Чим борше, тим ліпше... І... взагалі... чого вас тут при-
несло?...

ЯНДРУХ: Бо я хотів подивитися, як вона... (моргає вбік
Гандзі).

ГРИЦЬКО: Що?..

ЯНДРУХ: Як вона почне...

ГРИЦЬКО: Що почне?